

CHÚA NHẬT TUẦN III MÙA PHỤC SINH NĂM A

- ⇒ Trong ngày lễ Ngũ Tuần, Phêrô cùng với mười một Tông đồ đứng ra, lên tiếng nói rằng: “Hỡi các người Do-thái và tất cả những ai ở Giêrusalem, xin hãy biết điều này và lắng nghe lời tôi! Hỡi những người Israel, hãy nghe những lời này: Đức Giêsu Nadarét là người đã được Thiên Chúa chứng nhận giữa anh em bằng những việc vĩ đại, những điều kỳ diệu và những phép lạ mà Thiên Chúa đã dùng Người để thực hiện giữa anh em, như chính anh em đã biết. Theo như Thiên Chúa đã định và biết trước, Người đã bị nộp, và anh em đã dùng tay những kẻ độc ác mà hành hạ rồi giết đi. Sau khi bẻ gãy xiềng xích tử thân, Thiên Chúa đã giải thoát Người khỏi những đau khổ của cõi chết mà cho Người phục sinh, vì không thể nào để cho Người bị cầm giữ trong đó. Vì chung Đavít đã nói về Người rằng: ‘Tôi hằng chiêm ngưỡng Chúa trước mặt tôi, vì Người ở bên hữu tôi, để tôi không nao núng. Vì thế, lòng tôi hân hoan, miệng lưỡi tôi hát mừng, và xác tôi yên nghỉ trong niềm cậy trông: vì Chúa không để linh hồn tôi trong cõi chết, và không để Đấng Thánh của Chúa thấy sự hư nát. Chúa đã cho tôi biết con đường sự sống và cho tôi đầy hân hoan tận hưởng nhan thánh Chúa’”. (Cv 2:14. 22-2)
- ⇒ Anh em thân mến, nếu anh em gọi Người là Cha, Đấng không thiên vị ai khi xét đoán mỗi người theo việc họ làm, thì anh em hãy sống trong sự kính sợ suốt thời anh em còn lưu trên đất khách. Anh em biết rằng không phải bằng vàng bạc hay hư nát mà anh em đã được cứu chuộc khỏi nếp sống phù phiếm tổ truyền, nhưng bằng máu châu báu của Đức Kitô, Con Chiên tinh tuyền, không tì ô. Người đã được tiền định trước khi tác thành vũ trụ và được tỏ bày trong thời sau hết vì anh em. Nhờ Người, anh em tin vào Thiên Chúa, Đấng làm cho Người sống lại từ cõi chết, và ban vinh quang cho Người để anh em đặt cả lòng tin và niềm hy vọng nơi Thiên Chúa. (1 Pr 1:17-21)
- ⇒ Cùng ngày thứ nhất trong tuần, có hai môn đệ đi đến một làng tên là Emmaus, cách Giêrusalem độ sáu mươi dặm. Dọc đường, các ông nói với nhau về những việc vừa xảy ra. Đang khi họ nói truyện và trao đổi ý kiến với nhau, thì chính Chúa Giêsu tiến lại cùng đi với họ, nhưng mắt họ bị che phủ nên không nhận ra Người. Người hỏi: “Các ông có truyện gì vừa đi vừa trao đổi với nhau mà buồn bã vậy?” Một người tên là Clêophas trả lời: “Có lẽ ông là khách hành hương duy nhất ở Giêrusalem mà không hay biết những sự việc vừa xảy ra trong thành mấy ngày nay”. Chúa hỏi: “Việc gì

thế?” Các ông thưa: “Sự việc liên can đến ông Giêsu quê thành Nadarét. Người là một vị tiên tri có quyền lực trong hành động và ngôn ngữ, trước mặt Thiên Chúa và toàn thể dân chúng. Thế mà các trưởng tế và thủ lãnh của chúng ta đã bắt nộp Người để xử tử và đóng đinh Người vào thập giá. Phần chúng tôi, chúng tôi vẫn hy vọng Người sẽ cứu Israel. Các việc ấy đã xảy ra nay đã đến ngày thứ ba rồi. Nhưng mấy phụ nữ trong nhóm chúng tôi, quả thật, đã làm chúng tôi lo sợ. Họ đến mồ từ tảng sáng. Và không thấy xác Người, họ trở về nói đã thấy thiên thần hiện ra bảo rằng: Người đang sống. Vài người trong chúng tôi cũng ra thăm mồ và thấy mọi sự đều đúng như lời các phụ nữ đã nói; còn Người thì họ không gặp”.

Bấy giờ Người bảo họ: “Ôi kẻ khờ dại chậm tin các điều tiên tri đã nói! Chờ thì Đấng Kitô chẳng phải chịu đau khổ như vậy rồi mới được vinh quang sao?” Đoạn Người bắt đầu từ Môsê đến tất cả các tiên tri, giải thích cho hai ông tất cả các lời Kinh Thánh chỉ về Người. Khi gần đến làng hai ông định tới, Người giả vờ muốn đi xa hơn nữa. Nhưng hai môn đệ nài ép Người rằng: “Mời ông ở lại với chúng tôi, vì trời đã về chiều, và ngày sắp tàn”. Người liền vào với các ông.

Đang khi cùng các ông ngồi bàn, Người cầm bánh, đọc lời chúc tụng, bẻ ra và trao cho hai ông. Mắt họ sáng ra và nhận ra Người. Đoạn Người biến mất. Họ bảo nhau: “Phải chăng lòng chúng ta đã chẳng sốt sắng lên trong ta, khi Người đi đường đàm đạo và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta đó ư?” Ngay lúc ấy họ chỗi dậy trở về Giêrusalem, và gặp mười một tông đồ và các bạn khác đang tụ họp. Họ bảo hai ông: “Thật Chúa đã sống lại, và đã hiện ra với Simon”. Hai ông cũng thuật lại các việc đã xảy ra dọc đường và hai ông đã nhận ra Người lúc bẻ bánh như thế nào. (Lc 24:13-35)

+> “...Đang khi cùng các ông ngồi bàn, Người cầm bánh, đọc lời chúc tụng, bẻ ra và trao cho hai ông. Mắt họ sáng ra và nhận ra Người. Đoạn Người biến mất. Họ bảo nhau: “**Phải chăng lòng chúng ta đã chẳng sốt sắng lên trong ta, khi Người đi đường đàm đạo và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta đó ư?**”
== cảm nhận - cảm nghiệm = experience of God... [Mời đọc đoạn chia sẻ về “cảm nhận/cảm nghiệm Đấng thiêng liêng” trích từ hồi ký tập 2]

=== Trong 2 tuần đi "chia sẻ đời sống đức tin của giáo dân Việt Nam sau 75" cho vài giáo xứ Thụy Sĩ vùng Zurich, có một hôm, một cô sinh viên đặt câu hỏi : "Frère à! Em xin nêu hai (2) câu hỏi vừa lóe lên trong trí em:

1. Sau biến cố xảy ra tại Giêrusalem, 2 môn đệ Đức Giêsu “bỏ thành Giêrusalem về Emmau...” có phải là hai môn đệ đó “quá thất vọng” vì đã ít nhiều “tin lầm” vào một Người, những tưởng hy vọng cứu dân Israel khỏi ách nô lệ La Mã? Tuy thất vọng nhưng vẫn còn hy vọng vì “... mấy người đàn bà” cho là họ đã thấy Đức Giêsu sống lại nhưng “chúng tôi không thấy Người đâu cả!”, và các môn đệ thân tín nhất cũng chẳng thấy gì cả, chỉ được nhắn tin “đến Galilê” sẽ được gặp Người! Điều này làm hai môn đệ “bối rối”, em nghĩ **có phải hai môn đệ này “bỏ cuộc” nên trở về quê nhà ?,** và em tự hỏi “sao kỳ vậy?” Đức Giêsu muốn chơi trò cú bắt sao?

2. Frère trình bày đời sống đức tin của giáo dân Việt Nam sau 75 theo chiều hướng thật lạc quan, như thể giáo dân Việt Nam đã ít nhiều cảm nhận biến cố 75 là một tiếng chuông cảnh tỉnh - không dám nói là một hồng ân trên một khía cạnh nào đó - mà Thiên Chúa gởi đến cho giáo dân Việt Nam. Nếu thật như vậy thì... tạ ơn Chúa! Riêng đối với cá nhân Frère, em xin hỏi : **chỗ đứng của Thiên Chúa trong đời Frère có thể được diễn tả như thế nào? - Nói cách khác, theo Frère, cảm nhận-cảm nghiệm là làm sao? và Frère đã cảm nhận, cảm nghiệm được Thiên Chúa lần nào chưa, và trong mức độ nào?"**

=== Trong trí tôi liên nghĩ ngay đến đoạn Tin Mừng "Hai môn đệ trên đường Emmau" (Luca 24:13-35), nên trả lời cho cô sinh viên câu hỏi 1 xem ra không khó khăn lắm! (Tuy nhiên nếu lưu tâm thâm ý của câu hỏi sau bài nói chuyện của tôi về Việt Nam SAU BIẾN CỐ 30/4/75 thì chắc là có hàm ý gì??? – Tôi suy nghĩ trong chốc lát rồi cố gắng trả lời cho cô sinh viên cách nào KHÔNG làm tổn thương ai, mà cũng là DỊP TỐT để câu nói của TT Thiệu hôm từ chức : “muốn làm bạn với Mỹ thì khó lắm, nhưng muốn trở thành kẻ thù của Mỹ thì... rất dễ!” cũng là một điều hay, ai cũng có thể hiểu và thừa biết đó là sự tất nhiên của cuộc đời!...)

1. Theo Frère hiểu qua câu hỏi thứ nhất, có phải cô ít nhiều cho rằng 2 môn đệ bỏ Giêrusalem trở về quê nhà vì “mộng ước không thành” nên thất vọng và bỏ cuộc chẳng? Khi mới nghe/đọc đoạn Tin Mừng về hai môn đệ trên đường Emmau, Frère cũng có những ý nghĩ như cô vậy. Tuy nhiên khi suy nguyền và mừng tượng cảnh “người khách kỳ lạ” nhập bọn với hai người, nói chuyện huyền thuyên nào là ngôn sứ nói thế này, nào là tiên tri nói trước thế nọ, v.v...và nhất là đến đoạn cuối, người khách kỳ lạ “làm bột” đi xa hơn, v.v... làm Frère có cái nhìn khác và suy nghĩ khác về động thái/tính tình của hai môn đệ này. Nhất là: “... **Mắt họ sáng ra và nhận ra Người**. Đoạn Người biến mất. Họ bảo nhau: ‘Phải chẳng lòng chúng ta đã chẳng sót sáng lên trong ta, khi Người đi đường đàm đạo và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta đó ư?’ Ngay lúc ấy họ chỗi dậy trở về Giêrusalem, và gặp mười một tông đồ và các bạn khác đang tụ họp. Họ bảo hai ông: ‘Thật Chúa đã sống lại, và đã hiện ra với Simon’. Hai ông cũng thuật lại các việc đã xảy ra dọc đường và hai ông đã nhận ra Người lúc bẻ bánh như thế nào...”

Frère là một kẻ phàm phu tục tử mà còn cảm nhận được động thái/tâm tính của 2 môn đệ hướng chi Đức Giêsu Ki-tô, là Thầy, là Đường, là Sự Thật... mà không biết sao? = bằng chứng là **Người đích thân đàm chuyện rồi tỏ Mình** cho hai môn đệ trước khi “biến mất”! Theo Frère nghĩ, hai môn đệ quả thật thất vọng, buồn nản, và sầu khổ cho kỳ vọng bất thành của mình (có lẽ cũng là kỳ vọng của rất nhiều người Israel thời bấy giờ) tuy nhiên, **hai ông cũng còn “nuôi một tia hy vọng” nào đó, và đây là điểm chính nói lên lòng chân thành và thiện tâm** của hai môn đệ, và chắc là vì lòng “thiện tâm” đó mà Đức Giêsu thân hành đến nuôi dưỡng và tăng thêm niềm hy vọng đó cho hai môn đệ, cũng như cho mỗi một chúng ta, hôm nay, tại đây, bây giờ vì cũng có lúc trong cuộc sống, mỗi người chúng ta cũng cảm thấy nản lòng “muốn bỏ cuộc” đó sao? Và không ít lần “như có tiếng khuyên nhủ kích động trong thâm tâm... và chúng ta đã chẳng ít nhiều sáng mắt sáng lòng rồi quyết tâm “làm lại” đó sao?

Chắc hẳn trong trí cô (và quý vị thánh giả trong hội trường hôm nay) ló lên câu hỏi: còn Giuda bị cho là tên phản bội thì sao? = Trong các cuốn Tân Ước, không thấy đề cập đến việc Giuda “treo cổ tự tử” **trước hay sau** khi Đức Giêsu sống lại? = Thú thật trường hợp của Giuda quá phức tạp :

a/ **người bệnh vực và cảm thông** cho Giuda thì nói rằng “nếu không có Giuda thì làm sao lời tiên báo của tiên tri và ngôn sứ về cuộc khổ nạn của Đức Ki-tô làm sao thành tựu được? Hóa ra tiên tri và ngôn sứ chỉ là... giả sử thôi sao? – Lẽ tất nhiên **KHÔNG CÓ GIUDA** sẽ có người khác! – thì cũng rứa thôi!

b/ **người gay gắt lên án và khinh bỉ Giuda** thì cho rằng: “đáng đời tên lừa thầy phản bạn! – đồ trộm cắp, đáng khinh bỉ”...

Theo cái nhìn của những phàm phu tục tử như chúng ta thì trường hợp Giuda có thể nhìn theo hai (2) phương thức trên, = Nhưng theo cái nhìn của Đấng tạo dựng nên mỗi một chúng ta – lẽ tất nhiên trong đó có Giuda! – thì ... làm sao chúng ta

dám bàn tới!!!

Về câu cuối trong câu hỏi của cô: “Đức Giêsu muốn chơi trò cút bắt sao?” thì...(?) Frère chỉ cảm nghiệm được rằng, *có thể là trò chơi cút bắt nhưng chỉ cho những người thành tâm thiện chí, nghĩa là... thiện tâm.* Nhớ lại chiều thứ sáu tuần thánh trên đồi Canvê có 2 tử tội (theo trần thế) cùng bị đóng đinh với Đức Giêsu, người tử tội bên phải “**nhận biết việc mình bị án tử là... đúng rồi! – còn Ông Giêsu có làm gì đâu mà bị oan ức như vậy?**” phải chăng đó là một thái độ **THIỆN TÂM** và kết quả là “*Hôm nay, người sẽ cùng Ta trên Nước Thiên Đàng*”... **NẾU** – chỉ nếu thôi nghe! – Giuda “chịu khó” đợi thêm một vài ngày nữa trước khi tự tử thì... Ra sao nhỉ!!!!???

Về việc “tin lầm” vào một Người:

= về lãnh vực tôn giáo/thần linh = thì Frère chỉ xin nhắc lại đoạn Tin Mừng trong ngày Lễ Lá: “đông, rất đông quần chúng cất tiếng tung hô HOSANNA chào đón con vua Davít, thì chỉ vài ngày sau, cũng chính đám đông đó “trở mặt” vang rền câu ĐÓNG ĐINH NÓ VÀO THẬP GIÁ, lên án con vua Davít mà họ đã tung hô hosanna đó sao?

= về lãnh vực chính trị/trong quan giữa xã hội loài người thì... ai cũng đã biết “không có người bạn nào là vĩnh cửu, không có kẻ thù nào là vĩnh cửu...”

2. Về câu hỏi thứ 2, thì Frère xin hỏi cô lại nghe:

- Nếu cô không thấy khó chịu, thì Frère hỏi cô nghe! - cô có bồ chưa? - có người yêu chưa?

- Nhưng... Rồi cô ngáp ngừng... và im luôn. Tôi tiếp lời :

- Nhưng người yêu là... người hữu hình thấy được, còn Thiên Chúa là Đấng... đâu đâu... ở trên trời, vô hình, không thấy được chứ gì? Nói cho ngay, thật khó - ngay cả không thể diễn tả hoặc định nghĩa "thế nào là cảm nhận-cảm nghiệm", dù là một sự cảm nhận-cảm nghiệm hoàn toàn "vật chất - hữu hình", huống chi là một sự cảm nhận-cảm nghiệm siêu hình, vô hình và linh thiêng? Chúng ta thừa nhận rằng có nhiều, rất nhiều sự việc chúng ta không thể diễn tả bằng ngôn ngữ, nhưng chúng ta chỉ có thể ít nhiều "mường tượng", "hiểu thấu" một khi chúng ta "có kinh nghiệm" về sự việc đó.

Chắc hẳn rằng, ai trong chúng ta cũng đã hơn một lần hưởng được sự khoan khoái, thoải mái, "nhẹ nhõm", lâng lâng, vui sướng... ví dụ khi giải được một bài toán, thi đậu tú tài, thi đậu bằng lái xe, v.v... Và lẽ tất nhiên càng khoan khoái vui sướng hơn khi được "người mình đã để ý, âm thầm theo đuổi từ lâu" mỉm cười tươi niềm nở như thế ... cũng "đã âm thầm để ý" đến mình... Đó là những cảm giác mà chỉ người trong cuộc mới cảm nhận-cảm nghiệm được.

***

Bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Nhật III mùa Phục Sinh, diễn giải cách tuyệt vời sự cảm nhận-cảm nghiệm về "Người Yêu Lý Tưởng": Hai môn đệ [có thể đã âm thầm theo bước đức Ki-tô] những mong ngóng việc kỳ diệu cao trọng hơn - ví dụ giải phóng dân Do Thái khỏi nền cai trị áp bức của người La Mã thời bấy giờ... Niềm mong ngóng đó bỗng dưng tan vỡ hoàn toàn : ông Giêsu - thần tượng của mọi người, bị bắt, bị lên án xử tử, và cuối cùng đã chết nhục nhã trên cây thập giá! "... Vài người đàn bà trong nhóm chúng tôi đã làm cho chúng tôi hoang mang: họ đã đến mộ vào sáng sớm và không tìm thấy xác đâu cả..." (Luca 24:18-tt)

Ai trong chúng ta cũng có thể cảm nghiệm được tâm tình... thê lương thất vọng của hai môn đệ đó. Trong cuộc sống thực tế, ai trong chúng ta cũng phải thừa nhận rằng chính trong lúc tâm tư buồn chán, thất vọng, luôn luôn thoáng loé lên một tia hy vọng, một niềm trông mong, một sự ủi an xoa dịu. "... [vài người đàn bà] trở về báo rằng họ đã thấy thiên thần loan tin Người đã sống lại... nhưng [chúng tôi chẳng thấy] Người đâu cả..." (Luca 24:21).

Vấn đề là chúng ta có "sáng mắt sáng lòng" để cảm nhận-cảm nghiệm những tia hy vọng - dù chỉ loé lên trong chốc lát, hay không. Hai môn đệ trên đường Emmau "đang bàn tán với nhau về những chuyện vừa xảy ra" cho chúng ta thấy dù bán tín bán nghi, lòng trí họ cũng còn bám víu vào tia hy vọng và tin tưởng vào đức Giêsu Ki-tô. Chính nhờ sự bám víu đó mà đức Giêsu Ki-tô thân hành đến giải toả mọi băn khoăn nghi ngờ của họ : "... Lòng chúng ta đã chẳng cảm thấy bừng cháy lên khi Người nói và mở lòng trí cho chúng ta hiểu về Kinh Thánh đó sao?" (Luca 24:32-tt).

Anh Chi Em, tôi, cũng như tất cả mọi người, ai ai cũng đã hơn một lần cảm nhận cảm nghiệm , dù chỉ trong giây lát ngắn ngủi, một niềm vui được an ủi vỗ về, một cảm giác lâng lâng được Đấng linh thiêng nào đó rất gần kề và yêu thương che chở đỡ nâng... Vì quả thật, Đấng Tạo Hoá - Ngôi Lời mặc xác phàm, Đấng đã từ cõi chết sống lại để đem lại cho chúng ta sự sống mới, luôn luôn ở gần kề - chẳng những ở gần kề mà ở ngay trong chúng ta, cho chúng ta, vì chúng ta.

***

Nguyện xin đức Giêsu Ki-tô phục sinh soi lòng mở trí chúng con, cho chúng con được sáng mắt sáng lòng cảm nhận-cảm nghiệm được sự sống của Chúa trong mỗi người chúng con, nơi mỗi anh chị em chúng con tiếp xúc gặp mặt hằng ngày – Cách riêng mỗi lần Anh Chiu Em chúng con cùng lắng nghe Lời Chúa và chia sẻ Bánh Thánh trong bí tích Thánh Thể mỗi ngày - Amen.

